

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

LOS QUE SE 'N VAN.

—Cassimiro, ja ho véus, ja 'l tenim oficial... Y are veurás tú com fará desgracias no més que perque li donguin un grau més.

—Y bè, què vols dir?

—Qué vull dir?... Que jo tinch una pòr que 'm mata y que fins que 'm veja lluny, bén lluny de Barcelona no estaré tranquila...

—Pero...

—Res... Tú vols quedarte viudo: sempre ho he creut que no m' estimavas... Ay y que soch desgracia dala....

—Vaja, calla 'y are? No 'n parlém més. Demà á l'estació...

—Y no tornarém fins que s' haja cantat lo *Tedeum*?

—No tornarém fins que s' haja cantat lo *Tedeum*.

Una abraçada y un petò van ser lo coronament de aquesta escena conjugal. Després va venir allò de fer lo mundo y la maleta, de anar á can Genové á comprar làudano, á can Martignoli á provehir de vins, licores y fiambres, de arreglar tot y disposar tot, y de ficarse al llit per no dormir gracies á la calor y al pensament de tenir de llevarse á quarts de cinch per pendre 'l tren y allunyarse de la ciutat colorisada.

Lo tren va portarlos en quatre horas y mitja á la estació de H, ahont hi havia diligencias per anar á la pintoresca població de A, abrigada per la muntanya, sombrejada per les albaredas, fertilizada per una riera rumorosa, amanyagada per l' aire fresch y pur de les alturas, y sobre tot sanitosa com cap més de Catalunya.

Durant lo trànsit marit y muller van discutir sobre si anirian á parar á la fonda ó si buscarien habitació en una de les moltes cases de pagés que s' aixecan pels entornos del poble A.

Ella estava per la fonda, ella al principi per la casa de camp; pero després va transigir, al saber que 'ls Ferreras, una família coneuguda y de rumbo, ocupava en la fonda tres quartos del primer pis.

—Està bè, no 'n parlém més digaü la Concha, anírem á la fonda, que no hém de ser menos nosaltres que 'ls Ferreras.

Ja hi son. La fonda de A, es com moltes que se 'n troben á Catalunya. Instalació cursi, menjar dissipat y moltes moscas.

Baijan del cotxe, se saludan ab los Ferreras, que com de costüm á l' hora d' arribar la diligencia ocupan los balcons del pis primer, entran y demanen un quarto de primer pis.

—No podem servirlos, diu l' encarregat de la fonda: tots estan ocupats.

—Donchs dónquinse 'n un de segon pis.

—Idem de lienzo.

—Es á dir, exclama D. Casimiro qu' hem d' entornar-n' Mirí que venim per temporada llarga...

—Ja veurà, tot lo més que puch fer per vostés es cedirlos la meva habitació... Jo mentres tant dormiré á la quadra... De aquí dos ó tres dias se desocupará una habitació del segon, que queda per vostés... y esperant uns quants dias més potser podrém conseguirne una del primer... En fin señores, que per servirlos se farà tot lo que 's puga, basta que sigan amichs de la familia Farreras...

D. Casimiro dona las gracias, conmogut fins al fons de l' ànima per aquella mostra de complacencia y acompañat de la séva estimada esposa puja esglahons y més esglahons fins arribar esbufegant á un quartutxo de las golfas.

Quan se quedan sols, sota teulada, davant de un llit de pots y banchs, marit y muller se miran ab tristesa; pero 's consolan considerant que aquella molestia ne ha de durar més que un parell de dias.

Al anarsen al llit, donya Conxa arrrenca un xisicle. Obrir la porta y escapar-se de dessota 'l llit tres ó quatre ratolins va ser obra de un instant.

Naturalment, la presencia de aquellas bestioletas no té res de tranquilizador sobre tot per una senyora. Aixis es que van passar la nit desperts, ab la candela encesa y conversant.

—Sabs Casimiro, diu ella, que aquesta fonda no val res?

—No me 'n parlis.

—Y quins menjars més dolents!... Sopa ayqualida, després unes costelles que tenian un tuf de llana que ab l' olor no més ja pagan... Ay, jo no he tastat res...

—Escolta, y recordas aquells ronyons saltats? Semblavan pilotas de goma.

—Y aquell biftech?... Un manyoch de cordas de viola... Vaja que jo estich en dejú... No faltava sinó que 'ns fiquessent dintre d' aquesta cofurna plena de ratas perque la festa fos complerta... Ay Casimiro, jo aquí m' hi moriré...

—Pero 'zahont vols anar santa cristiana, si al poble no hi ha cap més fonda?

—Casimiro, permétem que torni á la meva deria.... Anémsons desseguit á una casa de pagés. Allà al menys estarém aislatxs, enviaré al comprá al poble y sabré lo que menjém. Ademès, tenim un bon repuesto de vins y de fiambres, y entre una cosa y un' altra, y algun plat que 'ns arreglin á la mateixa casa.... Y á propòsit 'sabs que tinch un gran desitj de menjar escudella de pagés?... Ay Casimiro, no 'm neguis aquest gust...

—No 'n parlém més: demà buscaré casa. ¿Qué no faria jo per tú, ratefa mèva?

—Ay Casimiro, per mor de Déu no 'm parlis de ratas...

Etc., etc., etc. Aixis va seguir la conversa fins l' endemà al clarejar.

Trobar estada en una casa de camp, sobre tot quan se paga bè no es tant difícil.

Don Cassimiro y donya Concha van ser admesos á can Marrinxo, á rahó de dos duros diaris cada dia, pagant una quinzena adelantada, ab la condició de que ademès se contaria tot lo que gastessin de més á més, com oli, vi, carbò, cansalada, verdura y altres articles que hi hagués á la casa. Això sí, la Marrinxo 'ls cuidaria, 'ls guisaria y faria tots los possibles per complaire 'ls.

—Escolti, va dirlos en Marrinxo molt formal 'vostés venen de Barcelona?

—Si senyor.

—No portan pas lo cólera?

—Fugi, home, y qu' hém de portar?

—Perque ja veurà, nosaltres podrém ser pobres; pero pobres y tot primer es la salut que res, y si haguessem de dur lo cólera, encare que 'm donguessen dos doblas de quatre cada dia, lo qu' es á casa no hi estarian un' hora.

Don Cassimiro va tranquilizar á n' en Marrinxo. Tant ell com la séva senyora anaven bè de ventre, tenian salut per vendre y no hi havia que temer res.

Vingué l' hora de dinar. No hi havia á la casa més que una taula y 'ls senyors van menjar al costat dels pajessos, sobre unes estovallades de bri ab vions blaus. ¡Quin goig feya la taula ab lo porrò de vidre vert y l' pà moreno, orejada pel ventall penyat al sostre!

Donya Concha estava satisfeta.

—No veus? deya al seu marit, aquest es lo meu bell ideal.

Pero 'ls ulls li brillaven sobre tot quan va compreixre la gran sopera d' escudella de pajés flayrosa y fumejant.

—Cassimiro, li deya ab veu baixa: capassa sò de menjarme 'n tres plats.

—Tres plats! ¡Ay infelis! A la primera cullerada donya Concha ja feya una mueca.

—Senyora, que no la troba bona aquesta escudella? preguntava en Marrinxo.

—No sè, tè un regust estrany.

—En efecte, digue D. Casimiro, es una mica amarganta.

—Cá! Sab qu' es aixó? Las cols. A Barcelona no menjan cols. Aquí menjém cols, perque aquí las cullem al hort. Las cols verdaderas ja ho son d' amargas genten?

Donya Concha:—Si, pero no obstant aquest regust...

—Donchs veu' Jo hi torno.

Y en efecte, va ferse plat novament; pero al pegar

cop de llosa per tornar-se'l à omplir, ¡cataclach! salta un objecte...

—¡Vatua 'l mon dolent!... exclama la Marrinxo.... V'et' aquí la pipa que buscavas aquest demàt... Pero ¿com dimoni ha anat à parar à l' escudella?

Donya Cencha 's torna blanca com la paret.

Don Cassimiro exclama:

—Pero home, això es una mica massa... Una pipa à l' escudella... zahont s' es vist!

—Ja veurà senyor i què? A l' olla tot fà sustancia.

En aquell moment, donya Concha comensa à vomitar, D. Cassimiro procura assistirla: los pagesos, los mesaders y 'ls mossos s' alsan de taula de un brinco, y fugen esparverats. Tots se figuren que aquells senyors que 's acaban de arribar de Barcelona tenen lo colera...

Y en Marrinxo agafant l' escopeta exclama:

—Arri, fora de casa... Vajin à empestifar à un' altra banda...

Y en tant D. Cassimiro y la seva esposa fugen de la casa.

—Y are gahont aném? pregunta ella.

—Al carril, à Barcelona, à casa... Val mil vegadas més morir de colera, que no viure aquí entre cafres.

P. DEL O.

¡PER 24 QUARTOS!.....

Segons lo Saragossano, eram al dilluns passat.

Molts rellotges, d' aquells que quan nos donan notícies cronomètriques atrassades ó adelantadas, ho fan ab tò tant campanut, que semblan alguna cosa, y apar que vulguin se 'ls parli barret en mà, puig se donan ayres de còs gran deixavan anar la nova de que eran ja las cinc de la tarda.

Sentir tal repicament y venirme ó agafarme un suor fret com mantecados, tot prenen una posició mística, fou joch de pocas taulas.

Aquells que no 'm coneixen, no ho estranyaran, semblantlos molt natural que, no previngut, m' assustessin los ninchs nanchs de 'ls caps de las torres y remates finals de certas faixadas, de bona ó mala fatxa, que tenen la obligació de participarnos que passan més depressa las horas que la calor, pero, aquells que no ignoran (fora modestia) que soch un arriscat ab pretensions d' esbalotat, tarit-tarot y algo esgarria-crias, los hi semblarà estrany que tingües tals emocions un home com jo y de mon temple....

Pero si 'l dia avants m' haguessen vist darrera d' una faldilla de color de palla, ab còs de color de cel, pentinat à la republicana escarolesca, sombrero d' istiu, mès mono que cap mona, mitjas mès escultòricas y de mès efecte que cap pantorrilla ú obra d' art y sabatetas mès rebufonas que cap pehuet, y si aquelles mateixos s' haguessin adonat que tals vestits, pentinat, sembrero, mitjas y pehuels se trobaven molt graciosament colocats à sobre d' un còs humà.... que a ma *ximple* vista no 's presentava com a còs que semblès d' aquest mon, sinó d' un àngel, d' un serafi, d' una ninfa, d' una ilusió, d' una musa, d' una diva, d' una sirena, que sense ser cap sol, dava mès claror que 'ls llums elèctrichs, apareixent devant meu com la lluna, després d' una nit sombría y fosca.... haurian comprès.... que.... que.... que

¡Qu' estava enamorat!....

¡Ay Déu! ¡Quin goig! Aquesta nit, pensant' hi no mès he esqueixat tots los llenços. Quins crits que farà la cambrera! Mes... deixèm los bolados per quan tindrèm set y aném al objecte.

¡Saben vostes per qué vaig prendre un aire tan afeminat, un color tan poch enfarinat y per qué va venirme la suor?....

Pues.... porque.... porque....

¡Volen dir que no escolta ningú?....

Perque... acabaya de véreula.... porque veia que sonrient me mirava.... y porque comprenia ab sa vista, que tenia 'l pit, son ardorós pit, carregat de mèl y altres coses dolsas y venia disposada à correspòndrem y trasladar tanta dolsor, (ni à ca 'n Llibrel) per conducte de sos llabis, al mèu apassionat, esbalotat y platónic-cràterich còr.

¡Quan hi penso encara tinc esgarrifansast!....

Ella, ab la seva família, continuava caminant y vinent.... Ja son à la vora!.... Ja la seva sombra se junta ab la mèva!.... Ja puja al tram-via.... Jo també m' hi enfilo.... Ja saludo à tall d' intrús.... Ja 'm mira.... Ja riu.... Ja m' ensenya 'l pèu, que 's lo pèu menos pèu que may s' es vist en aquet mon, l' altre, lo de mès enllà, 'ls mons vinguts y per venir.... Ja desplega 'l vano com volgunt dir.... ¡També t' estimol!.... Ja li cau, intencionadament, lo mocador y presurós l' hi cullo, topantse la seva mà ab la mèva y produhibitme això una excitació nerviosa.... Ja li entrego y ab tò molt amable y plé de promeses me diu... ¡Gracias!....

¡Quina boca, mès boqueta! ¡Quanta dulsura! ¡Quina tendresa!

¡Oh felicitat!....

La seva mamá 'm diu que 's compren per mas distingidas maneras, que soch un jove molt educat. La

nena, ó nina de mos ulls, afirma que soch molt atent. Sa tia anyadeix que compren que soch molt distingit.

Un jove, que à pesar de portar ulleras me mira d' un modo tan estrany, que sembla vulgi dirme: «Ahont te trobi sol t' escanyol» d' enfadat qu' està pega un cop de pèu à terra y topa ab las sobreplantas dels pèus d' un senyor, que, à pesar del sol y sense voler véu las estrelles.

Y jo, confós, avergonyit y anonadat, ab la cara enrajolada, lo front esblanquehit y enamorat mès que may de la mèva Dulcinea.... no se dir res mès que monosilabos y.... —Vostés m' adulan.—¿Y are?—....

—Volen dir...? etc., etc.

A continuació m' esplican que diariament, vull dir, cada dia, van à *La Deliciosa*. Los hi dich que tal establecimiento es també mon favorito.

M' ofereixo per acompañarlas, ellas acceptan y jo, plé de ditxa y de goig plè, embabiecat com un babau-cistella, al pensar y no sols pensant, saborejant ja 'ls ratos d' agradable conversa que ab nena tan encisadora passaria, no veig mès que 'ls pirotècnics ulls de ma estimada y las miradas de bou que 'm dirigeix lo ximple que porta lentes.

D' aquest modo passem la Rambla y quan en rem al carrer Ample, ve 'l conductor ab lo talonari en ristre, à punt de soifa, ó lo que es igual, als dits, à fermos pagar l' haberemos donat lo gran gustasso d' haver anat ab tran-via....

Ellas volen pagar. Jo m' hi oposo. Faig senya al conductor perque 'm cregui y butxaquejant, buixaquejant resulta que 'l senyò de las ulleras.....

—Ja havia pagat!

Y jo plè d' esglay fingia, perque....

Perque m' havia deixat lo portamonedes ó lo qu' es igual.....

Perque no portava mès qu' una *pela falsa*.

Vels hi aquí com per un olvit, vaig perdre la felicitat.

Tot per quatre assentos

¡Malvinatje los 24 quartos!

TAUMALIPICH-TEMIUQ.

Està vist: perque 'ls teatros anessin bù, no hauria de parlar-se tant del timo de las Carolinas y no hi hauria de haver colera. Aixís, tal ve-ada, la majoria d' ells no haurian tancat las portas y 'ls que quedan buscaran novedats per atreure al públic.

... Al *Espanyol* han posat *L' Infern*. Millor hauria sigut que haguessen posat *Lo Polo Nort*. ¡Qué mès infern que aquesta Barcelona caldejada, pèl sol del istiu!

... Al *Tívoli* s' ha estrenat l' apropòsit *Baltasar y Rafael* qu' es una obra sense pretensions. L' altre dia en la *Diva*, al sortir los prussians v' ressonar una xiulada. Unas coplas molt xistosas sobre 'l timo de las Carolinas ván promoure 'ls aplausos del públic.

... Al *Retiro* han fet funcions de retalls, en las quals s' hi ha lluhit la Boy Gilbert cantant lo walz de *Dinorah* y en Blanchart ab 'l *Odi tu y La mia bandiera*. Dimecres havia de debutar lo baritono Sr. Benvingut ab la *Favorita*. Un' altre dia parlarém de aquest artista.

... Han sigut molt bén rebuts los artistas Williams Star que ván debutar al *Circo eqüestre*. Pròximament comensará à exhibirse una companyia de quadros plàstichs.

En funcions de esta classe la buena forma es el todo.

N. N. N.

LAS JOYAS DE LA ROSER.

(A LAS FADRINAS).

La Roser que per cert era bella com la llum del cel, ulls de sol, cos de palmera, bon ayre una cadarnera, una floreta, un estel, quan anava à passejar ab son ayre majestuós lo pas solia apretar pro no 's podia escapar, de que un *tipo li fes l' os*.

Certa tarda, pobre nena, li varen seguir los passos de pollos, una dotzena. Sortia al balcó, y per pena ja se 's trobava pèls nassos.

A mi també, la vritat, era tant bella y graciosa, que 'm tenia 'l cor robat y m' hauria declarat, pro aqueells tipos feyan nosa.

Un dia agafó uns quants rochs y embesteixó com un llamp tots aqueells nassos de mochs. Van fugi espantats y grochs deixantme lluire en lo camp.

Després d' aquella refrega

vareig fè un escrit lacònic declarant ma passió cega, y no falta qui l' entrega à n' al mèu amor platónic.

Aquella nena tant mona no va serme gens esquia, puig al cap de poca estona ja rebo per la minyona contestació afirmativa.

Ella va dir no fos cas que 's desdís un jorn del tracta y dintre d' un mes escàs va ha verhi *consell de papás* quedant aprobada l' acta.

Molt temps vam passar sens traba en honestas relacions, y ab tant frenesi l' aymava qu' à volts me la menjava a abraçadas y petons.

La simpàtica Roser, (com la major part de noyas) desitjava ser muller, y un jorn, per donarli pler, vaig presentarm' hi ab las joyas.

Lo pare queda parat; també la mare y la filla; y 'm sento tot d' un plegat: —¡Vaya quina esquisita!

—¡Quina cosa mès senzilla!— Veyent en tal compromís las alhajas arreplego sense demanar permís, y obrint la porta del pis, toco las de *Villadiego*

Poch després d' eix rompiment, un jove molt petritmetre li va jurar formalment paraula de casament, y ella s' hi va comprometre.

Ja té noves relacions l' encantadora figura. Portava uns vestits tant bons que per certas opinions era digne de censura.

Al cap de temps, pèl vehinat feya corre en alta vèu que li havia regalat lo seu promés estimat, unes joyas de molt prèu.

¡Oh tempestats de la vida! Avants de menjar confits lo galant l' enjega à dida, y agafant una querida pren lo tren per *Biarritz*.

Qu' ell era, al fi va saber, mès embusteró qu' en *Calsas*, y pitjor qu' en *Lucifer*. Segons un bon argenter las joyas també eran falsas.

Hi havian falsos diamants; llauna groga, pro gens d' or, y per compte de brillants, culls de got, americans, y embolica que fa fort.

Desd' aquell desgraciat dia que la va deixá 'l promés no gasta gens d' alegria, y avuy, diu que 's casaria ab un pobre, si pogués.

Pels carrers de Barcelona s' passeja ab insistència; pro 'ca! ningú se 'n adona. ¡Prou quedará, pobre dona, à la lluna de Valencia!

Noyas tendres, no casadas una advertència 'us vull fer: No siguéu interessades ni tin' uéu may olvidadas. *Las joyas de la Roser*.

MARÍA BOCA NEGRA.

ESQUELLOTS.

La indigna conducta de Alemania ab Espanya ns obliga a protestar ab tota l' ànima contra 'l llatrocini que intenta realitzar à expensas del nostre territori.

Desde aquest moment desapareixen totas las diferències de partit y davant del exploliador no hi ha mès qu' espanyols, resolts y decidits à defensar la seva honra contra qui siga y costi lo que costi.

Grans y xichs, richs y pobres tots à la una sentim bullir la sanch dintre de las venas y estém decidits à fer lo sacrifici de las nostras vidas y de las nostras hìsendas en defensa de la integritat de la patria.

Si Alemania desconeix qui som nosaltres, prompte sabrà que no ha degenerat un punt lo poble de Sagunto y de Numancia, de Bailén y de Girona.

La friolera de trenta quatre cancellers, vull dir timadors, se havian introduxit en las brigadas sanitarias, ab l' intent de imitar la conducta de Alemania ab las illes Carolinas, un cop haguessem pogut introduuirse en los pisos per desinfectarlos.

Ja ho véu Sr. Bismarck, los més exemples troben sempre imitadors.

Un anunci de teatros:

TEATRO ESPAÑOL. Hoy á las 8 y media. Estreno de *El Inferno*, con 16 bailarinas.

«Son guapas al menos?

Donchs ja está dit: me'n vaig á l' infern ab tran-via.

A pesar de las ordres del govern son molts encare 'ls pobles en que 's fumiga als passatgers que hi arriban.

Y cada poble té 'l seu modo de matar viatgers.

En alguns sitis los tancan dintre de corraus inmundos y 'ls deixan allí horas y més horas tussint y espetnegant.

A las Borjas del Camp emplean un altre sistema: allá tenen dues camises, una pels homes y un' altra per las donas: hi arriba un passatger, lo despullan, li plantejan la camisa que li correspon segons lo sexo y l' omplau de perfums.... y de pollis.

Y després grata que gratarás.... que una bona gratamenta sá entrar en reacció y preserva del cólera.

L' inspector general del ferrocarril de Carcassonne á Gàndia ¿qué dirian qué ha fet?

Ha prohibit als empleats que 's vacunin pèl procediment Ferrán.

Los dono un sige per pensar á qué conduheix aquesta estúpida prohibició.

A no ser que 'l tal inspector tinga molts compromisos per colocar gent y busqui que 'l cólera fassa algunas vacants per fer contents als que s' esperan...

Lo Dr. Vicente de Madrid, metge del rey d'Espanya, y autor de alguns treballs sobre 'l cólera, ha mort del cólera.

Hi ha un ditxo castellà que diu: «A la justicia prender.»

* * *
A Panticosa, fins á Panticosa, en un dels sitis més elevats del Pirineu s' hi ha presentat l' Excm. Sr. Còlera.

Las ayguas de Panticosa se recomanan per combatre la tisis.

¡Qui sab! Potser lo Sr. Microbi, 's troba mal dels pulmons.

Amigo, que prengui paciencia. Aixis li ensenyaran á corre desenfrenat de un poble al altre y de l' una á l' altra província fent per tot arreu excessos y disbaixas.

* * *
Volen que 'ls diga una cosa?
Deixant apart lo que té de trist tota invasió colérica, fins á cert punt m' ha fet gracia que 'l cólera 's presentés al monestir de Montserrat.

Que 's presenti á un teatro, á una piazza de toros, á una fàbrica, á un local en fi, de aquells deixats de la mà de Déu, se comprén; pero á Montserrat...

Vaja, que 'ls que som verdaders catòlics cada dia rebém un nou desengany.

Tinch lo gust de recomendarlos un producto qu' en las actuals circumstancies sá tant efecte y té la ventatja de ser més gustós que 'l láudano. M' refereixo al Ron Bacardi, marca Palmera y Carta blanca, que no han vist al mon un licor més exquisit. Se vén ab caixas de 12 botellas á un preu molt mòdich y 'n donan rahò 'ls Srs. M. Casanova y C., Tras-palacio, 6, escriptori.

Un periódich de Madrid s' ha ocupat de un absurdo que pot produhir molt dany á la salut pública.

Se tracta de l' existéncia de cementiris dintre de las poblacions, lo qual está terminantment prohibit per la llei.

Y no obstant los convents de monjas tenen fots cementiri á casa.

* * *
Are bè, que hi haja donas que cansades del mon ó per altres motius se tanquin dintre de un edifici, no hi ha res que dir. Si 's fan mal se 'l fan á si mateixas.

Pero que després de mortas pretenguin envenenar als seus veïns, francament, això no pot, ni déu consentir-se.

Es hora, donchs, de que la llei predomini sobre 'ls absurdos y antigüallas de una religió més amant de cantar absoltas que de resguardar la vida dels felicígresos.

* * *
Un' altre foco de infecció poden arribar á ser en certs cassos las picas de l' ayqua beneyta.

Un gibrell d' ayqua estancada, ahont tothom hi suca 'l dit, los bruts y 'ls nets, es molt fàcil que 's converteixi en un vehicul de contagi.

Una de dos: ó 's muda l' ayqua beneyta cada cinc minuts ó se suprimeixen las picas.

Cullit al vol á la porta del Teatro Ribas:
Llegia una criada la funció que feyan un dia—no recordo qui—del passat mes, anunciada en aquesta forma:

Los dominós blancos.

Levantar muertos.

Y ella vá llegir aquests títols de la següent manera:

Los demonios blancos que levantan muertos.

Anécdota del general Grant, ex-president de la República dels Estats Units, mort á últims del mes passat:

Era tant aixut de paraules y li agradavan tant poch los discursos, que tenint una multitud immensa al peu de un balcó 'l dia que ván elegirlo president sortí y digué:

—Senyors, tinch una gran satisfacció en veure'us reunits aquí.

Y després deya:

—Aquest es un dels discursos més llargs que he pronunciat en tota la mèva vida.

Hi ha en aquella nació societats anomenades de templaça que tenen per objecte fer diminuir lo consum de líquits alcohòlics.

Una representació de una de aqueixas societats composta de senyores anà á demanarli que suprimís de la sèva taula 'l vi y 'ls licors, ab lo qual sent ell president de la República donaria un hermos exemple.

En Grant va respondre's hi:

—Gracias senyors pèl seu consell. Y are jo 'ls ne donaré un altre. Procurin en lo successiu cuidarse més de casa sèva que de la dels altres.

Faya temps que no 's podia treure de sobre á un pretendent que li demanava un empleo. Un dia va dir-li:

—Bueno: aprengui l' espanyol y torni de aquí á sis mesos.

Lo pretendent cregut que al menos tractava 'l general de enviarlo á Espanya á desempronyar una missió diplomática, va estudiar ab tal dalé que al cap de sis mesos se presenta de nou al president dihentli:

—Ja sé l' espanyol.

—Ah, sí! respondé en Grant: me'n alegro molt y 'l felicito. Véu? Aixis podrà llegir lo *Quijote* en l' original y apreciar totes sus bellesas, que segons he sentit á dir perden molt ab la traducció.

Pensament de un enamorat:

—Si 'ls àngels viulen en las alturas, no hi ha dupte que la mèva xicoteta es digna de figurar entre 'ls àngels... porque viu en un quint pis.

QUÈNTQS.

Un cert subjecte freqüenta al rector del poble: al baixar de la rectoria relisca y rodola fins al cap-de-vall de l' escala.

Lo rector corra á auxiliarlo y convensut de que no s' ha romput cap bras ni cap cama, li diu:

—Miquel, ja podeu donar gracies á Déu...

—Gracias... De què? respon en Miquel tot condilit. A fé que no m' ha perdonat pas cap esglahò.

Una horizontal assisteix al ball de la Palmera.

Alguns minyons de bè, la treuen á ballà; pero res més.

Al últim se decideix á marxar, y l' últim que ha ballat ab ella li diu:

—Ja se 'n vá tant aviat?

—Sí... Es un ball massa tonto. Fa prop de tres horas que soch aquí y encara ningú m' ha faltat al respecte.

Van á passejar pel moll de Sant Bertran un matriu, la sogra y un amich de la familia.

Tot de un plegat l' amich relisca y dona tal empenta á la sogra, que ab una mica més aquesta cau á l' ayqua.

Lo marit conmogut acosta 'ls llabis á l' orella del amich:

—Gracias noy... gracias per l' intenció.

Un verdis se troba embestit pel sastre que li diu:

—Paguí 'l compte.

—Fill meu, no tinch quartos.

Lo sastre molt cremat:

—Ah! No té quar os? Donehs jo n' hi faré trobar.

Lo verdis abraçantlo ab gran efusió:

—Sempre ho he dit que vosté no solzament es una gran sastre, sinó un gran home!

XARADAS.

I.

Pèl sant de donya Manela
va regalarli l' Agnès

una hu-dos de tres-hu tela
que valia molts diners,
y ella atenia y agrahida
d' un regalo tant formal,
va entregarli desseguida
un bonich y groch total.

J. PRATS Y N.

II.
En primera ab segon Tot
va disputar una estona;
pero dos-hu sens di un mot
va ferlos fer dos Ramona.

C. PILLO.

ANAGRAMA.

Un fill de Roca total,
que tot del govern actual,
vingué ab un tot carregat
de total, tot consignat
á n' en Tot de La Bisbal.

PEPET DEL CARRIL.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.
Segona: part de la persona.—Tercera: població catalana.—Quarta: riu.—Quinta, una espècie.—Sexta parentiu.—Séptima: vocal.

PICH Y REPICH.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que treyeut cada vegada una lletra, comensant per la última dongui lo següent resultat: 1.º Un carrer de Barcelona. 2.º Un utensili de cuina. 3.º Lo que hi ha als barcos. 4.º Un aliment. 5.º Consonant.

ANTONINO.

CONVERSA.

—Maria, ¿ahont es lo Sr. Ricart?
—Es a...
—¿Ahont?

—Rumihi que are mateix ho havém dit.

ASNEROLF ALKUSPA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	—Nom de home.
6	3	6	5	4	7	—	” ” ”
1	2	3	4	2	—	” ” ”	dona.
4	7	4	2	—	” ” ”	” ” ”	home.
1	5	7	—	” ” ”	” ” ”	” ” ”	Un arbret.
6	—	” ” ”	” ” ”	” ” ”	” ” ”	” ” ”	Una consonant.

KILIS.

GEROGLIFICH.

PRDP

n

DDDD

LID

PN

DNCI

I

PEPET DEL CARRIL.

SORSEGONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.º.—Ca-ma-mi-lla.
2. ID. 2.º.—Vi-cens.
3. SINONIMIA.—Monjas-Mon-jás.
4. CONVERSA.—A dela.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Novedats.
6. INTRÍNGULIS.—Coca-Oca-Ca-A.
7. TRENCÀ CAPS.—La Diva.
8. GEROGLIFICH.—Com més soroll més nous.

CURACIÓ SEGURA

DEL

PEL

Dr. TUNISI

Un folleto de 32 pàgines

Preu 4 rs.

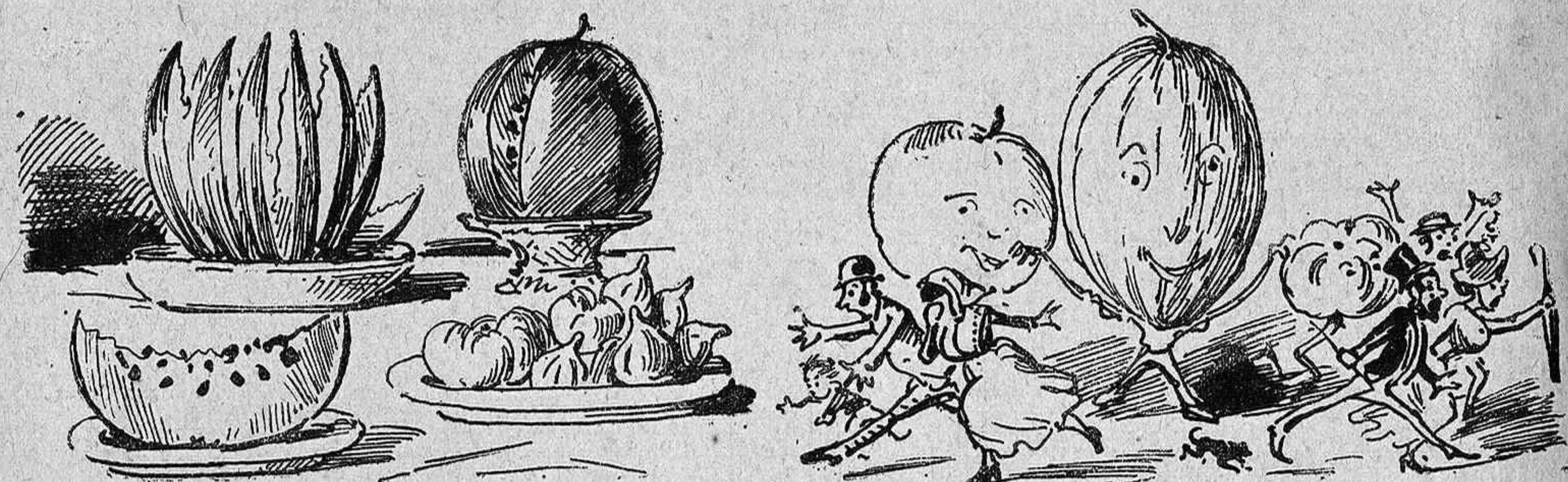
Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatre, 21 y 23.

SANFAYNA COLÉRICA.

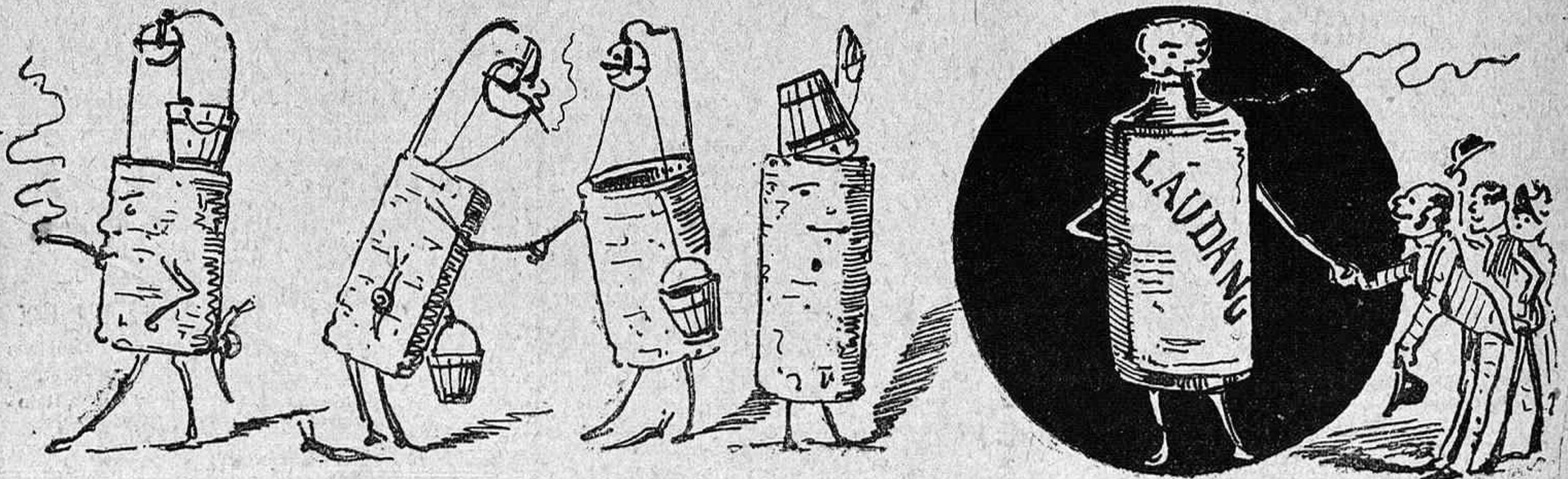

Gran ball de melons y sindrias, organisat en honor del cólera, per haverlos salvat la vida ab la sèva vinguda.

¡Tant gust que 'ns davan avants, quan no hi havia microbis!

¡Y ara tanta por que 'ns fan, quan los veyém á la vora!

A causa de las veus que corran, hasta 'ls pouz están de huelga.

Aquest es l' únic que fa negoci.